

סוכריות קסומות

פרנק באום

בעיר בוסטון שבארצות הברית חי פעם כימאי זקן בשם דר' דוויס, שבשעות הפנאי עסק גם קצת בקסמים. באותה העיר חיה גם גברת צעירה בשם קלריבל סודס, עשירה למדי, לא חכמה במיוחד, אבל משתוקקת מאוד להיות שחקנית. יום אחד פנתה קלריבל לדר' דוויס ואמרה: "אינני יודעת לשיר ולא לרקוד; אינני יודעת להקריא ולדקלם יפה ולא לנגן בפסנתר או בכלי נגינה אחר; אני לא לוליינית ולא עושה קסמים, ובכל זאת אני רוצה לעלות על הבמה. מה עלי לעשות?" "ואת מוכנה להוציא כסף על התחביב הזה שלך?" שאל הכימאי החכם. "וודאי" ענתה קלריבל וצלצלה במטבעות שבארנק שלה.

"אז בואי אלי מחר בשתיים אחר הצהריים" אמר. כל הלילה הוא עסק בהכנות וכאשר קלריבל הגיעה

אליו למחרת בצהריים הוא הראה לה קופסה קטנה, עם מה שנראה כמו סוכריות צבעוניות. "אנחנו בתקופה מתקדמת" אמר "וגם אני משתדל ללכת עם הקידמה. אילו הייתי מכשף מהסוג הישן הייתי בוודאי מכין לך כל מיני גלולות מרות או שיקוי לבליעה, אבל התחשבתי בך והכנתי לך סוכריות קסומות.

אם תאכלי זה שבצבע ארגמן, תרקדי בקלות, יפה וחננית כאילו למדת זאת כל חייך.

אם תבלעי זו הוורודה, תוכלי לשיר כמו זמיר. הסוכרייה הלבנה תעשה ממך קריינית הטובה ביותר שבארץ.

אחרי שתטעמי את זו בצבע לימון תוכלי לקפוץ בקלות שני מטר מעל ראשך.

וחתיכת השוקולד הזו תאפשר לך לנגן בפסנתר טוב יותר מרובינשטיין."

"כמה נהדר" קראה קלריבל "אתה הקוסם החכם ביותר וגם מתחשב מאוד" אמרה והושיטה את ידה כדי לקחת את הקופסה.

"אנא שלמי קודם" אמר האיש החכם.

"כן, וודאי! כמעט ושכחתי. כמה טיפשי מצדי"

השיבה.

הוא החזיק את הקופסה בידו כל זמן שהיא רשמה המחאה על סכום גבוה למדי, ואחר כך מסר לה את הסוכריות.

"ואתה בטוח שהן חזקות מספיק?" היא שאלה

בחשש "בדרך כלל רק תרופות חזקות מאוד

משפיעות עלי."

"להפך" ענה דר' דוויס "אני רק חושש שעשיתי

אותן חזקות מדי. זו הפעם הראשונה שהתבקשתי

להכין ממתקים מהסוג הזה."

"אל תדאג" היא ענתה "ככל שהן חזקות יותר כך

אצליח טוב יותר לתפקד."

היא עזבה את ביתו מיד, אלא שבדרך נכנסה

לחנות בדים, קנתה בד לחלוק לילה ואת קופסת

הסוכריות שכחה על הדלפק.

כעבור כמה רגעים הילדה בטי בוטוויק נכנסה

לחנות כדי לקנות סרט לשערותיה ושמה את

הקניות שלה ליד הקופסה. כשעזבה, אספה בטעות

את הקופסה עם כל יתר חבילות ולקחה אותה

הביתה.

היא הרגישה בקופסה זו רק אחרי שהורידה את המעיל שלה וספרה את חבילותיה. ואז היא פתחה אותה וקראה:

"הי! הנה קופסת ממתקים! מישהו שכח אותה

בחנות. אבל אין דבר. היא קטנה ורק סוכריות

מעטות ישנן בתוכה." היא שפכה את הסוכריות

לקערת ממתקים שעמדה על שולחן בפרוזדור,

לקחה רק את חתיכת השוקולד, ואכלה אותה

כשבדקה את קניותיה.

בטי לא קנתה הרבה כי הייתה רק בת שתיים-עשר

והוריה לא נתנו לה יותר מדי כסף לבזבז. אך

כשניסתה את הסרט שקנתה לשערותיה, התחשק

לה לנגן בפסנתר, תשוקה כה גדולה שהיא רצה

לסלון ופתחה את הכלי.

בדרך כלל הילדה הקטנה הצליחה רק בקושי

ללמוד לנגן שתי מנגינות, וגם זה תוך אי-התאמה

מוחלטת בין ידה הימנית להשמאלית, דבר שגרם

לזיופים איומים. אך בהשפעת שוקולד הקסמים

היא התיישבה בביטחון על השרפרף ואצבעותיה

החלו לעוף על קלידי הפסנתר בקלות, ולהשמיע מוסיקה מושלמת כל כך, שהיא הופתעה ביותר מהביצוע שלה.

אחרי שניגנה פתיחה קצרה היא המשיכה בניגונה של הסונטה השביעית של בטהובן וניגנה אותה באופן מושלם.

אמא שלה, ששמעה את הנגינה, סברה שהגיע אליהם אורח אמן מוסיקלי כלשהו, וירדה מיד למטה. אך כשראתה שזו בתה הקטנה שמנגנת באופן מופלא כזה קיבלה פרפורי לב ונאלצה להתיישב על הספה עד שההתקפה תעבור.

בינתיים בטי ניגנה יצירה אחרי יצירה במרץ רב. היא אהבה מוסיקה ועכשיו התברר לה כי מספיק שתתיישב לפסנתר ומיד ידיה יתחילו לרוץ על הקלידים ולהשמיע מנגינה.

בחוץ התחיל כבר להחשיך ואבא של בטי, שחזר ממשרדו הביתה, הוריד את כובעו ואת מעילו, שם את המטריה בסל והציץ לסלון לראות מי מנגן.

"שכך אחיה!" קרא. אך אישתו שמה מיד אצבע לשפתיה ולחשה "אל תפריע לה, ג'ון. בתנו מלאת

השראה. האם שמעת אי-פעם מוסיקה נפלאה כזו?"

"הרי היא ילדת פלא!" קרא האב המופתע "זה עולה על הכל ששמעתי עד כה!"

כשעמדו כך והקשיבו לנגינה, הגיעו לדירתם אורחים, סנטור ופרופסור מאוניברסיטה, שהוזמנו על ידם לארוחת ערב. עוד בטרם הורידו את מעיליהם שניהם הצטרפו להורים בהקשבה.

בטי ניגנה וארבעת המבוגרים עמדו בקבוצה שקטה ונדהמת, הקשיבו למוסיקה והמתינו לצליל הפעמון המזמין לארוחה.

מר בוטוויק, אבא של בטי, שהיה כבר רעב, לקח את קערת הסוכריות שעל השולחן בפרוזדור ואכל את הסוכרייה הורודה. הוא ראה שהפרופסור מביט עליו ובנימוס הושיט לו את הקערה. הפרופסור לקח את הסוכרייה בצבע לימון והסנטור אף הוא הושיט יד ולקח את הסוכרייה בצבע ארגמן, אך לא אכל אותה כדי לא לאבד תיאבון לארוחה ורק הכניס אותה לכיס המקטורן.

גברת בוטוויק, שעדיין שמעה ברוב קשב את

הנגינה, לקחה בהיסח דעת את הסוכרייה
האחרונה, הלבנה, ולעסה אותה לאט.
הקערה הייתה עכשיו ריקה והסוכריות היקרות
אבדו לקלריבל לתמיד!

מר בוטוויק, שהיה איש בעל מידות, התחיל פתאום
לשיר בקול סופרנו גבוה, עם סלסולים. הוא שר
נגינה שונה מזו שבטי ניגנה והשירה צרמה מאוד,
כך שהפרופסור התחיל לצחוק, הסנטור אטם את
אוזניו בידיים וגברת בוטוויק צעקה בבהלה "ג'ון!"
אך בעלה המשיך לשיר כאילו הוא מחקה את אחד
מזמרות האופרה המפורסמות, ולא שם לב לאישתו
ולא לאורחים.

למזלם נשמע עכשיו צלצול הפעמון המבשר את
הארוחה וגברת בוטוויק משכה את בטי מהפסנתר
והובילה את אורחיה לחדר האוכל. מר בוטוויק הלך
אחריהם תוך שירה קולנית.

אישתו הייתה מיואשת ממעשיו הלא-מכובדים של
בעלה ולא ידעה איך להשתלט עליו. ארשת פניו של
הפרופסור נראתה חמורה והסנטור נראה נעלב.
בטי עדיין הניעה את אצבעותיה, כאילו ממשיכה

לנגן.

בסוף בעלת הבית הצליחה להושיב את כולם. מר
בוטוויק התחיל אריה חדשה, אלא שאז הגיעה
המשרתת עם המרק.

כשהוגשה צלחת המרק לפרופסור, זה קרא פתאום
"גבוה יותר! עוד יותר גבוה!" הוא קפץ באוויר ונתן
בעיטה לצלחת שעפה כמעט עד התקרה, וחלקיה
השבורים נפלו על בטי, על הפרופסור ועל
המשרתת.

למראה האיום הזה הסנטור קם לרגליו בזעקה
והביט בפחד על המארחת.

זמן מה גברת בוטוויק הביטה ישר לפניה, אבל
כאשר ראתה את מבטו של הסנטור השתחוה
בנימוס והתחילה לדקלם את "לורהליי" של היינה.
הסנטור נרעד. עוד לא קרה לו מקרה כה מזעזע
בבית משפחה פרטית מכובדת. המשרתת רצה
למטבח בצעקות רמות, מר בוטוויק שר אריה של
ואגנר, הפרופסור קפץ ובעט בנורות של הנברשת,
גברת בוטוויק התחילה להקריא שיר של גטה ובטי
התגנבה חזרה לסלון כדי לנגן פתיחה ל"חליל

הקסם" של מוצרט.

הסנטור הרגיש שהוא איש בריא-נפש היחידי בכל החדר. הוא התחיל לחשוד שבעצמו עלול להשתגע, יצא מהר לפרוזדור, לקח את מעילו ואת כובעו וחזר הביתה. באותו הערב עוד התיישב כדי להכין נאום מדיני חשוב, אותו אמור היה לשאת למחרת בכנס פוליטי, אך החוויה בבית בוטוויק עצבנה אותו כל כך שלא יכול היה להתרכז בנושא הנאום ודחה את ההכנה למחר.

למחרת הוא ראה את מר בוטוויק ברחוב אך עבר על ידו כאילו לא מכיר אותו בכלל. מר בוטוויק הרגיש נעלב, אך בראשו עדיין בצבץ זיכרון של אירוע מוזר כלשהו אמש, ולא היה בטוח האם התנהגות של הסנטור לא קשורה בכך.

הכנס הפוליטי היה חשוב ביותר והסנטור היה ידוע בבוסטון כנואם מחונן. לכן האולם הגדול היה מלא מפה אל פה ובשורה הראשונה ישבה משפחת בוטוויק יחד עם הפרופסור מהאוניברסיטה. הם כולם נראו חיוורים ועייפים, כאילו עברו ערב קשה וכשהסנטור ראה אותם הוא הפסיק להסתכל בכוון

זה.

כאשר ראש העיר הציג אותו, האיש החשוב ישב בכיסאו מעוצבן. הוא במקרה הכניס את ידו לכיס המקטורן ומצא בו את סוכריית הארגמן אותה שם אמש בכיסו.

"זה יקל אולי על צרידות בגרוני" חשב הסנטור והכניס את הסוכרייה לפיו.

כעבור רגע הוא קם והקהל הגדול קיבל אותו במחיות כפיים.

"ידידי" התחיל הסנטור בקול רציני "זאת הזדמנות חשובה ביותר..."

כאן הוא הפסיק, נעמד על רגלו השמאלית ואת הימנית העיף באוויר, כפי שנוהגים לעשות רקדני הבלט.

הקהל התחיל לרעוש בתדהמה ואימה, אך הסנטור נראה כאילו לא מרגיש בכך. הוא הסתובב על קצות אצבעות רגליו, הניף את רגליו ימינה ושמאלה בצורה מלאת חן והפחיד את היושבים בשורה הראשונה.

פתאום קלריבל סודס, שנוכחה באולם, קפצה על

לא כך, הן יכלו לגרום נזק גדול בהרבה מזה שכבר עשו.

מובן שקלריבל חזרה לכימאי החכם וחתמה על עוד המחאה עבור קופסה שניה של סוכריות, אך כעת היא שומרת עליהן טוב יותר כי היא היום שחקנית מפורסמת.

רגליה תוך זעקה איומה. היא הצביעה על הסנטור המרקד וקראה בקול רם:

"זה האיש שגנב את הסוכריות שלי! תפסו אותו! אצרו אותו! אל תתנו לו להימלט!"

הסדרנים, שחשבו כי קיבלה התקף שיגעון, סילקו אותה מהר מהאולם, וידידי הסנטור תפסו אותו בכוח והובילו מהר ליציאה צדדית לרחוב, שם שמו אותו לכרכרה ואמרו לנהג לקחת אותו מהר הביתה.

השפעתה של הסוכרייה הייתה חזקה דיה כדי להמשיך לפעול על הסנטור, שנעמד על המושב האחורי של הכרכרה ורקד במרץ רב כל הדרך הביתה, להנאתם של נערים אשר רצו אחרי הכרכרה וליגונם של אזרחים רציניים שרק נדו בראשיהם והתלחשו על "עוד אדם טוב אחד שהשתגע."

לקח לסנטור חדשים רבים כדי להתאושש מהבושה והשפלה, במיוחד שלא היה לו כל מושג מה גרם להתנהגות המוזרה הזו שלו.

מזל גדול היה שהסוכרייה האחרונה נאכלה, כי לו